

Ghosting

“Dat moet je niet in je profiel zetten”, zegt Erik, mijn date van vrijdagavond. We zitten in een leeg en zielloos café, waar de muziek te hard staat om de ruimte toch enigszins te vullen. Gelukkig is geen van ons beide verantwoordelijk voor deze keuze, onze datingapp heeft ons hier geplaatst. Hij is net zo knap als op de foto’s, ondanks zijn zilverwitte haar oogt hij jong, en heeft een even goed figuur als op foto waar hij in wetsuit en duikersuitrusting op een boot zat, klaar om de zee in te duiken. Hij kwam pas na mij binnen, energieke loop. Hij verrast me met snelle inzichten, laat geen stiltes vallen, kijkt me nieuwsgierig aan, en vraagt door. En het allerleukste: zijn lach met hoge uithalen. Ik sta aan.

“Waarom kan ik beter niet in mijn profiel zetten dat ik bang ben dat ik hem niet meer ga vinden? Het is eerlijk. Ik ben echt al lang op zoek!” In een poging me kwetsbaar op te stellen had ik dit op mijn profiel ingevuld bij de vraag: Waar ben je bang voor?

“Dan prijs je jezelf uit de markt”. Ik vind het altijd bijzonder als een man me ongevraagd advies geeft over mijn profiel. Want als hij de ware is, wat ik elke keer weer hoop, dan heb ik dat profiel toch helemaal niet meer nodig? Het is alsof hij er al vanuit gaat dat ik weer verder ga daten, of hij. Hoe langer ik date, en hoe meer mannen ik ontmoet die ook al lang daten, hoe meer ik het gevoel heb dat hier nooit meer een einde aan komt. Hoe noemen ze dat in het boeddhisme, Samsara, de cirkel van dood en wedergeboorte, ronddraaien, zonder begin en zonder eind, waarbij we lijden door voortdurende patronen van verlangen en afkeer. De man naast wie ik morgen wakker wil worden, zal me ooit met afkeer vervullen, en dan begint de cirkel weer opnieuw. Dat is het wereldse leven. We lijden net zolang tot we het leren, en dat gebeurt pas als we uit de cirkel van verlangen en afkeer stappen, door bewust te worden van ons proces. Na mijn tweede scheiding fantaseerde ik dat ik boeddhistische non zou worden, ik zou mijn intrede te doen in een klooster, en alleen maar studeren, schrijven en mediteren. Opeens breekt het zweet me uit, terwijl ik pas aan mijn eerste speciaalbiertje zit, en het eerder koud dan warm is in het lege café.

“Gaat het?” vraagt Erik, bezorgde blik. Ik voel me weer zoals in het begin van mijn menopauze, alsof iemand een emmer water over me heen heeft gegooid.

“Ik geloof dat ik even naar buiten moet. Zullen we afrekenen en naar een eetcafé gaan? Het is niet mijn sfeer hier.”

In de koelte van de avond ontspan ik, en besef dat het een bijwerking is van de hormonen waar ik vandaag mee begonnen ben. Volgens de gynaecoloog zouden ze vrijwel direct werken. De bijsluiters met bijwerkingen heb ik niet gelezen. In het overvolle fietsenrek zoek ik mijn fiets, zal ik die lopend meenemen? Maar hij neemt mijn fiets met een ruk over:

“Kom, spring achterop!” Met een enorme vaart rijdt hij door het centrum van Amsterdam, alsof we twintig zijn en alsof het zijn fiets en zijn stad is. “Zeg het maar, waar gaan we naartoe?” roept hij boven het verkeerslawaaï uit. Ik heb mijn ene arm stevig om zijn middel geslagen, terwijl ik met de andere hand op mijn mobiel probeer ons te navigeren naar het eetcafé. Oh help, straks vallen we, of krijgen we een verkeersongeluk. Dan fluit hij het liedje van de beroemde fietsscene uit Turks Fruit, en weer die aanstekelijke hoge lach waar ik van ontspan. Heelhuids bereiken we het buurtcafé en de laatste tafel is voor ons. In Erik’s profiel stond “carnivoor”, maar ik bestel vega Jackfruit bitterballen voor ons bij het speciale bier, dat naar mijn hoofd begint te stijgen. Hij pakt

mijn handen, kijkt me indringend aan en zegt: “Het is net alsof ik naar mezelf kijk”. Dat heb ik niet. Het is een compliment, maar ik wil niet dat hij in mij verdwijnt. Hij kent me nog niet. Hij gaat te hard. We zijn geen twee-eenheid. Maar ik geniet van zijn intensiteit. Dan kijkt hij op zijn horloge: “Ik moet nu gaan, anders mis ik de laatste trein!” Hij staat erop om te betalen. Bij de tram trekt hij mijn gezicht met een ruk naar zich toe en zoent me vol op de mond. Ik weet niet of het de man is, het speciaalbier of de hormonen, maar het liefst neem ik hem gelijk mee naar huis. Ik voel me vrouw en jong en vrij. “Wanneer gaan we elkaar weer zien”, vraagt hij, “er is zoveel wat ik met je wil doen!”. Ik ga twee weken naar het buitenland dus het zal even duren. Dan is de tram er. Geen tijd meer om nummers uit te wisselen. We zeggen dat we dat wel via de dating app doen. Ik zwaai, en terwijl de tram wegrijdt zoent hij het raam. Met een grote grijns fiets ik naar huis en duik mijn bed in. Ik klik op de dating app en bevestig dat ik telefoonnummers wil uitwisselen.

Blij stap ik de volgende dag de trein in, er is iemand! Ik stel me voor hoe hij met me meegaat op mijn volgende werkreizen, hoe ik met hem meega op zijn diepzeeduikreizen, hoe we dansen, tennissen, vrijen, hoe ik mee oppas op zijn kleinkinderen. Overal zie ik mannen met zilverwit haar. Maar er komt maar geen telefoonnummer. Ik richt me op mijn werk, gelaten. Er is niets dat ik kan doen. Na enkele dagen bericht de dating app: “Helaas heeft Erik niet gereageerd op het feedbackformulier na jullie date. Dat betekent dat jullie telefoonnummers niet worden uitgewisseld. We houden je op de hoogte voor het geval we in de toekomst toch een reactie ontvangen.”

Ik ben geghost. Nooit zal ik weten waarom. Ik sterf en ik word weer geboren.